

[Ministeren for Grønland]

En sådan forskel i standard ville næppe have været politisk acceptabel for grønlænderne.

Danske politiske og journalistiske delegationer og udsendinge ville også have været såre kritiske og uforstående. Man behøver blot at erindre den forargelsens bølge, der skyllede hen over vore byggerier i 60erne på et tidspunkt, hvor vi stod midt i arbejdet, og hvor derfor ikke alle stad endnu kunne være opfyldt. – Vort problem er, sagt på anden vis, at vi i Grønland har haft to befolkningsgrupper med hver sin levestandard, mens man i Sibirien kun har én befolkningsgruppe.

....

Det sete understreger i det mindste, at vi ikke må hæve standarden, at vi roligt kan sænke standarden, hvor dette kan gøres uden at virke påfaldende, at byggeriet yderligere må forenkles. Trods de senere års intentioner om forenkling er vort byggeri stadig for indviklet og raffineret, at vi må udvikle et byggeri, der er mindre følsomt over for byggesjusk, og hvor den endelige brugsværdi altså ikke er så afhængig af, at alt er perfekt udført, at gabet mellem den standard, hvori det færdige byggeri afleveres, og brugernes mulighed for at drive og vedligeholde dette må mindskes, at bygningerne skal kunne tåle hårdhændet misbrug og dårlig vedligeholdelse.

....

Uroen om og vanskelighederne i vore byggerier er først for alvor opstået i de seneste år, hvor den væsentligste del af arbejderne nu udføres af lokale mestre. I modsætning til tidligere, hvor en betydelig del blev udført af udsendte firmaer. Vi lever med en konflikt, hvor man på den ene side ønsker den lokale og ofte utrænede arbejdskraft beskæftiget, og hvor man på den anden side fastholder kravet om en høj standard i byggeriet. – Disse to fordringer kan ikke forenes. Og vi må bede om en bedre forståelse for, at kvalitetskravene i en række tilfælde ikke kan opfyldes.

Til *arbejdsministeren* (21/12 77) af:

Kurt Hansen (VS):

»Kan der gives en opgørelse over, hvor de langtidsarbejdsløse, der er faldet for 26 ugers reglen, er blevet placeret i det sociale system, samt en angivelse af den økonomiske sikring, disse folk er blevet tilbudt?«

(Spm. nr. 271).

Begrundelse.

Efter vedtagelsen af arbejdsministerens forslag om sikring af de langtidsarbejdsløse er en del af de op til 3.600, der havde udsigt til at falde for 26 ugers reglen i løbet af 1977, blevet ofret. Dette på trods af, at de af regeringen var blevet lovet uddannelse eller beskæftigelse.

Efter arbejdsministerens udtalelse så står disse folk ikke længere til rådighed for arbejdsmarkedet; derfor kan de heller ikke længere være medlem af en A-kasse. Den meget lille understøttelse, som det tidligere var muligt at oppebære som en beskeden kompensation for udelukkelse fra arbejdsmarkedet, bliver derved fjernet. Denne understøttelse lå betydeligt under den – alt for lille – understøttelse, som en, der bliver arbejdsløs, i dag kan opnå, netop fordi beregningsgrundlaget ligger en del år tilbage. For dem, dette spørgsmål drejer sig om, ligger beregningsgrundlaget tilbage til første halvdel af 1973. Selv om der er en løbende procentregulering af arbejdsløshedsunderstøttelsen, som er baseret på lønudviklingen på arbejdsmarkedet, så er forskellen mellem disse langtidsarbejdsløses tidligere understøttelse, og hvad det er muligt at opnå i løn, blevet større og større i kroner og øre.

Men på trods af at understøttelsen har ligget på så lavt niveau, så mener regeringen altså, at det er muligt for disse mennesker at eksistere for et beløb, der ligger 20 procent netto under den tidligere understøttelse ved en overgang fra arbejdsløshedsunderstøttelse til enten førtidspensionering eller overgang til bistandskontorerne. Dette fremgår ganske tydeligt af regeringens lovforslag.

Besvarelse (16/1 78):

Arbejdsministeren (Auken):

En opgørelse over, hvor de langtidsarbejdsløse, der er faldet for 26 ugers reglen, er blevet placeret i det sociale system, findes